

ТЖГА

Въ полето самотно дървче се е свило,
Черъ призракъ срѣдъ бѣлия сѣнь на снѣга,
Посърнали клони поклаща унило,
Поклаща ги съ трепетъ на мъртва тжга.

Снѣжинкитѣ хвъркатъ, край него се гонятъ,
Прииждатъ цѣлватъ го, губятъ се пакъ.
Забравени листи полека се ронятъ,
Отпадатъ и гинатъ въ безкрайния снѣгъ